

Arrest

**nr. 351 847 van 24 augustus 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2026 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. MONDEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zoals dat van toepassing was voor de inwerkingtreding van de Wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd bij beschikking van 5 mei 2026 aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 18 februari 2026 waarbij er wordt besloten tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2. De bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 57/6/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Overeenkomstig voormeld artikel van de Vreemdelingenwet neemt de commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft. Gelet op artikel 18, § 2, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen diende verzoeker binnen acht dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over te maken.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven dat naar zijn gekozen woonplaats werd verzonden en waarbij hij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 22 januari 2026. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker haar geen geldige reden heeft meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van acht dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

3. Overeenkomstig de artikelen 51/2, zesde lid en 57/8 van de Vreemdelingenwet kunnen oproepingen geldig worden verstuurd naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending.

Uit het administratief dossier blijkt dat de oproeping voor het persoonlijk onderhoud zowel bij aangetekende brief als per gewone post werd verzonden naar het adres van verzoeker te 2170 Merksem (administratief dossier, deel 4 Bijkomende informatie). Verzoeker betwist dit niet. Er wordt aangenomen dat de oproeping op een (rechts)geldige, correcte en regelmatige wijze bij een ter post aangetekende zending gebeurde naar de gekozen woonplaats van verzoeker.

4. Het komt verzoeker toe om aan te tonen dat hij omwille van overmacht, buiten zijn wil om, de oproeping voor het persoonlijk onderhoud niet heeft ontvangen en/of dat hij door overmacht geen gehoor kon geven aan de oproeping van de commissaris-generaal voor zijn persoonlijk onderhoud, noch binnen de acht dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid kon overmaken aan de commissaris-generaal. Verzoeker slaagt hierin echter niet.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de enige reden waarom hij niet opdaagde voor het persoonlijk onderhoud de omstandigheid was dat de brief bij de burens was terechtgekomen door een fout van de postbode.

Verzoeker brengt echter geen stavingstuk bij ter ondersteuning van zijn betoog. Zoals hoger reeds vastgesteld, weerlegt verzoeker niet dat de oproeping voor het persoonlijk onderhoud op een rechtsgeldige, correcte en regelmatige wijze bij een ter post aangetekende zending naar zijn gekozen woonplaats werd verzonden. Uit de consultatie van het administratief dossier blijkt tevens dat werd aangebeld en dat een bericht werd achtergelaten op 22 december 2025. De brief werd echter niet afgehaald en werd teruggezonden naar het Commissariaat-generaal. Eveneens blijkt de oproeping voor het persoonlijk onderhoud per gewone post te zijn verzonden naar hetzelfde adres (administratief dossier, deel 4 Bijkomende informatie). Verzoekers verweer dat de brief bij de burens was terechtgekomen, blijft zowel betreffende de aangetekende zending als betreffende de brief verzonden bij gewone post een loutere bewering.

5. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat er geen rechtsgeldige oproeping voor het persoonlijk onderhoud zou zijn gebeurd, noch dat er sprake zou zijn van een overmachtssituatie die hem buiten zijn wil om verhinderd zou hebben om tijdig kennis te nemen van deze oproeping of om binnen de acht dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over te maken aan de commissaris-generaal.

Derhalve lijkt verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift er niet in te slagen om aan te tonen of aannemelijk te maken dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en in casu ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van zijn verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

6. *Ten overvloede kan nog worden toegevoegd dat indien een verzoek om internationale bescherming voorheen enkel heeft geleid tot een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal het volgend verzoek ontvankelijk verklaart. Aldus kan verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indienen.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 juni 2026 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De raadvrouw van de verzoekende partij stelt dat het gaat om een technische weigering en dat de verwerende partij hier een desinteresse aan verbindt. Zij stelt dat de oproeping voor het gehoor de verzoekende partij niet bereikt heeft omdat deze bij de burelen beland is. Een nieuw verzoek tot internationale bescherming riskeert impact te hebben op de snelheid van de behandeling ervan. Zij stelt dat de verzoekende partij belang heeft bij de annulatie van de bestreden beslissing."

5. Verzoeker brengt, met voormeld algemeen betoog ter terechtzitting, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 5 mei 2026.

Zijn raadvrouw op zitting merkt correct op dat het gaat om een zogenaamde technische weigering en in de bestreden beslissing wordt inderdaad gesteld dat verzoekers gedrag blijkt geeft van een desinteresse in de door hem ingezette asielprocedure.

De opmerking ter zitting dat de oproeping voor het gehoor verzoeker niet heeft bereikt omdat deze bij de burelen beland is, betreft niets meer dan een loutere herhaling van hetgeen hij al eerder verklaarde, zonder dat verzoeker echter ook maar enige repliek voert tegen hetgeen hierover in de beschikking wordt opgemerkt. Hij doet hier dan ook geen afbreuk aan.

Zoals eerder al werd opgemerkt, toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in de bestreden beslissing en *in casu* ten onrechte heeft besloten tot de beëindiging van zijn verzoek op grond van oud artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze grond is heden terug te vinden in artikel 57/6/5/1, §1, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt ter zitting niets concreet en dienstig aan dat anders doet besluiten.

Verzoekers betoog dat een nieuw verzoek tot internationale bescherming riskeert impact te hebben op de snelheid van de behandeling ervan heeft geen betrekking op de wijze waarop correct en rechtsgeldig de commissaris-generaal de behandeling van zijn huidig voorliggend beschermingsverzoek heeft beëindigd, en

wijzig niets aan hetgeen hierover wordt vastgesteld. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

mevr. S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS